

Jørgen Smit

DANIEL Skuespill i 4 scenebilleder

1. scenebillede.

(Babylon. Kong Nebukadnezar på tronestolen. Hoffet.)

Nebukadnezar:

En stor og grusom drøm jeg fikk i natt
Og våknet med et skrik i angst og skrekk.
Men straks jeg glemte drømmens bilder.
Jeg vet nu ikke hva det var jeg drømte,
Men kjenner ennu angstens redsel i meg.
Nu vil jeg vite hva det var jeg drømte,
Kall derfor til meg stjernetyderne,
De vise menn som kjenner hele verden,
Skal si meg hva jeg drømte nu i natt.

En tjener:

Jeg straks vil hente stjernetyderne,
De vise menn som kjenner hele verden,
Skal si deg hva du drømte nu i natt.

Koret (Hele hoffet på kne) :

Å, hvis en ulykke vil ramme riket,
Å, verg oss, kongers konge, herrers herre,
Nebukadnezar, deg vi stoler på.

Nebukadnezar:

Vær rolig, jeg skal verge land og rike
Mot alle ulykker og mørke farer.

Mandane:

Min kjære konge, - får jeg lov å spørre
-
Betenk deg vel, hvorledes skal vel nu
De gode vismenn kunne tyde drømmen?
Du vet jo ikke selv hva du har drømt.
-
Jeg ofte drømmer tåket og forvirret
Og glemmer alt så snart jeg våkner opp.
En drøm kan ofte være - ingenting,
Kan hende er din drøm et rent bedrag,
Du burde ikke ta så tungt på vei.

Nebukadnezar:

Du taler tåpelig min kjære dronning,
Du drømmer kanskje tåket og forvirret.
En mektig konges drøm er aldri tom,
Og stjernetyderne er vise menn.
De sikkert kjenner alle mine drømmer,
Og tyder dem så klart som solens bane
Igjenom dyrekretsens stjerneskrift.

Koret:

Vi takker deg, du store kongers konge,
Du styrer jordens rike med din visdom
Og makt som du har fått av Himlens Hærrer.

(Tjeneren fører stjærneyderne inn. De hilser ærbødig på kne.)

Nebukadnezar:

Jeg hit nu kalte dere for å tyde
En stor og mektig drøm jeg fikk i natt.
Kan dere tyde alle drømmer rett?

1. stjærneyder:

Ja visst, du mektigste av alle konger,
Du herrers herre, nåderik og mild,
Vi tyder drømmene og stjærners skrift,
Vi følger solens og planeters bane
Igjenom dyrekretsens stjærneglans,
Og intet er oss skjult i hele verden.

Nebukadnezar:

Så si meg da hva jeg har drømt i natt,
Og hva det varsler for meg selv og riket.

2. stjærneyder:

Vær god, og si oss først din store drøm.
Så skal vi tyde den med all vår kunst.

Nebukadnezar:

Min drøm er borte for meg nu, men dere
Skal si meg hva jeg drømte her i natt.

3. stjærneyder:

Vi kan ei tyde hva vi ikke vet,
Det helt umulig er å tyde noe
Vi ikke kjenner, - ingen

Nebukadnezar:

Si det straks,
Du vet, jeg tåler ikke å bli motsagt.

1. stjærneyder:

Det helt umulig er å si -

Nebukadnezar:

Nu vel.
Jeg skjønner da at dere narrer meg,
Og sier dere kjenner Gudene,
Og følger solens og planeters bane
Igjenom dyrekretsens himmelskrift.
Og så kan dere ikke si min drøm.
Den største straff skal treffe dere alle.
Hvis ikke straks på timen dere vil
Forkynne meg min drøm og drømmens ånd,
Skal stjærneyderne i Babylon nu dø.
Arjok, Før løgnerne til fengslet!

Stjernetyderne:

Å, ve! Å, ve! Barmhjertighet! Å, nåde!

Arjok:

Kom her! Det er for sent! Kom her!
Nu kommer straffen dere vel fortjener,
Som narrer kongen og oss alle andre.

Stjernetyderne:

Å, ve! Å, ve!

Arjok:

Kom her! Nu hjelper ingen bønn og klage.
Vi sleper dere usle slyngler vekk.
Skafottet venter alt på deres blod.

(Stjernetyderne føres jamrende ut.)

Nebukadnezar:

Før jødene i fengsel med det samme,
Jeg stoler ikke mer på slike folk,
Som spiller vismenn og profeter.
Ta Daniel, Artabas, han er den fremste!

Artabas (griper Daniel, som har stått avsides, ubemerket):

Du stolte Daniel, nu må du komme,
Nu hjelper ikke dine vise ord,
Nu går din vei til fengslets mørke celle,
Kom her, følg villig med, det er det beste.

Daniel:

Nei slipp meg! Jeg vil tale selv til kongen.
Jeg fremmed er ved dette store hoff,
Fra jøders land, Jerusalem, vår by,
Jeg førtes bort som slave hit til deg.
Jeg kan ei tyde sol og stjerners skrift.
Men Herren Gud i Himmelen jeg kjenner,
Til Ham jeg setter all min tro og lit,
Han hjelper meg i all min nød og sorg,
Han kjenner alle tanker og kan se
I alle hjerters skjulte innerste.
Han kjenner derfor kongens drøm forvisst.
Gi meg en natt, - og jeg vil be til Herren,
At han vil la en engel si meg drømmen.

Nebukadnezar:

Du er en modig mann, jeg liker deg,
Men du skal dø, hvis du har løyet nu,
En natt skal du få prøve, - ikke mer,
Og hvis du lyver, skal du straks få dø.
Imorgen tidlig sier du meg drømmen,
Så jeg kan vite at det er den rette,
Og du skal tyde den så klart og godt,
At jeg kan se du er en sann profet.

Artemis:

Min kjære konge, unn meg dog et ord,
Jeg stoler sikkert på at Daniel
Vil tyde drømmen, - men betenk deg vel

Nebukadnezar:

Betenk deg vel, betenk deg vel, du sier,
Til alt, - hva er det nu igjen du vil,
Så tal, - jeg hører rolig hva du sier.

Artemis:

Jeg tror at Daniel vil tyde drømmen -

Nebukadnezar:

Hva er det så, da er jo allting vel.

Artemis:

Men han bør få en meget lengre frist.

Nebukadnezar:

En lengre frist?
En natt er nok for Herren.

1. hoffdame:

Men Daniel er kun et menneske.

Nebukadnezar:

Og Herren skal jo være Guders Gud.

2. hoffdame:

Men hvem kan høre Guders stemme straks?

Nebukadnezar:

Da er han ingen sann og stor profet.

3. hoffdame:

Men giv ham bare lengre frist, et år.

Nebukadnezar:

Et år? - Skal jeg gå her og vente? Nei.

4. hoffdame:

En uke da, Jeg ber deg, herre konge.

Nebukadnezar:

Ti stille, Jeg er konge, du skal lyde!

Koret (på kne) :

Rettferdige og vise Kongers Konge,
Vi bøyer oss for deg ærbødig ned.

Daniel (Oppreist, løfter hendene) :

Jeg takker, priser deg o Herre Gud,
Som førte våre fedre til sitt land.
Du hjelper meg i nød og sorg og glede,

Så hjelp meg nu i natt og vis meg drømmen,
At jeg kan tyde den for kongen her.

(Teppet)

2. scenebillede.

(Kong Nebukadnezar og hoffet.)

Nebukadnezar:

Hvor lenge skal jeg vente her på Daniel,
Som lovte meg å tyde drømmen min?
Gå straks, min pasje, før ham hit til meg!
Og lyver han, skal han få lide døden.

En tjener:

Jeg iler straks og henter Daniel,
Så han kan tyde kongens store drøm.
Og lyver han, skal han få lide døden.

Koret:

Hvorledes skal han klare denne prøve?
Er Daniel så nær sin store Gud,
At han får sendt en engel, når han vil,
Så han kan se og tyde kongens drøm?

(Tjeneren fører Daniel inn. Daniel hilser.)

Daniel:

Vær hilset Konge over Babylon,
Det gåtefulle store, som du drømte,
Som ingen stjernetyder kunne se,
Har Herren Gud i Himmelen meg vist.
I natt en engel kom til meg i drømme,
Jeg så ham lysende i stjerneglans.
Han viste meg hva du har drømt og glemt.

Nebukadnezar:

Fortell og si meg hva jeg drømte, straks!

Daniel:

Du så en billedstatue så veldig
I stråleskinn som overveldet deg.
Hans hode var av gull, hans bryst av sølv,
Av kobber var hans mave, ben av jern,
Og føttene var blandet, jern og leire.
Men straks en sten ble slynget like mot
De svake føtter, som var blandet gods.
Og alt sank sammen med et veldig brak.
Men stenen vokste til et berg og fylte
All verden og ble gjennomsiktig klar.
Slik drømte du, o store Herre Konge,
Og våknet med et skrik og glemte alt.

Nebukadnezar:

Ja, sannelig, nu husker jeg det hele!
Du har fortalt meg drømmen som jeg så.
Din Gud er stor som viste deg alt dette.
Fortell meg straks hva drømmens mening er.

Daniel:

I drømmen så du, konge, - så deg selv,
For du er hersker over hele riket,
Som hodets gull er hersker over kroppen.

Nebukadnezar:

Javel, det lyder rett, jeg selv er gull,
Men sølvet nedenunder, hva er det?

Daniel:

Et annet rike kommer etter ditt,
Og ennu ett, - av mindre verd - som kobber.

Nebukadnezar:

Men jernet, hva er jernet aller nederst?

Daniel:

Det er det fjerde rike, som blir hårdt,
Og grusomt, slik som sverd av herdet jern.
Men det blir svakest likevel, for nederst
Er leire blandet inn, - det står for fall.

Nebukadnezar:

Men hva er stenen, som skal velte alt?

Daniel:

Det er det nye rike, som skal komme.
Da faller alt det gamle som har vært,
Da faller gull og sølv og kobber, jern,
Og viker for det nye sanne rike,
Det himmelske, som snart skal fylle jorden.

Nebukadnezar (går bort til Daniel):

Du er en stor og vis og sann profet,
Din Gud må være større enn de andre
Som mine stjernetydere har kjent,
Din Gud er Guders Gud og Kongers Konge,
Som åpenbarer alle skjulte ting.
Bli her hos meg, og styr mitt rike,
Som øverste minister ved mitt hoff,
Du er den viseste i Babylon.

Daniel:

Jeg tar imot ditt tilbud Herre Konge,
Men gjør det kun på en betingelse,
Hvis du lar Jødene, mitt hele folk,
Få fred og frihet for forfølgelser.

Nebukadnezar:

Din bønn skal være oppfylt, helt og fullt,
Arjok og Artabas og Arsakos
Forkynn til hele folket vidt og bredt
At Jødene fra denne dag får fred.

Koret (Alle på kne unntagen Daniel):

Vær priset Kongers Konge, Herrers Herre,
Nebukadnezar, deg vi stoler på,
Du er rettferdig, nådig, mild og god.
Vær lykkelig, du store Babylon,
Som har den største konge på vår jord.

(Teppet)

3. scenebillede.

(Nebukadnezar og hoffet i tronsalen.)

Nebukadnezar:

Er alt nu rede til den store høytid?

Arjok:

Ja, Herre Konge, alt er forberedt.
Den store billedstatue er oppreist
Seks alen bred og seksti alen høy
Som du befalte at vi skulle lage
Av Solens Gud med likhet av deg selv.
I gull den stråler mektig over landet.

Artabas:

Artabas:
Og alle stormenn i ditt kongerike
Fra fyrster og forstandere til fogder
Er samlet om ditt kjempestore bilde.
De kaster villig seg til jorden ned
(Han kneler)
Og tilber deg, du store Kongers Konge
Som Solens største Sønn på hele jorden.

Nebukadnezar:

Nuvel, og lyder alle menn mitt bud?

Arsakos:

Ja, nesten alle, - men der er dessverre
en håndfull menn, som ikke lyder deg.
Da Daniel ikke er her, tør jeg tale.
Det er de Jøder som vi tok til fange,
Dengang vi tok Jerusalem med makt.
Det er de samme Jøder som du lot
Gå fri, fordi du ønsket at profeten,
Den stolte Daniel, skulle få sin vilje.
Nu trosser disse hårde, stive jøder
Deg Herre Konge, som de skylder alt.
(Han kneler)

Det er den takk som nådig mildhet høster.
Ditt høye bud forhindrer oss å ta dem.
Og Daniel vokter oss med ørneblikk.

Nebukadnezar (farer rasende opp):

Det er for galt, det skal de snart få merke,
At den som trosser meg får lide døden.
Gjør ovnen klar, fyr under så den fort
blir glødende, ja syvfold varmere
Enn den har vært, og alle usle jøder
Som nekter trossig her å tilbe Guden og meg,
Den aller største Kongers Konge,
Skal kastes nådesløst i ildens gap.

Artabas:

Med glede gjør vi hva du sier, Konge!

(Alle krigerne iler ut.) (Det mørkner, skiftende lys.) (Nebukadnezar reiser seg.)

Nebukadnezar:

Men hva er dette, alt beveger seg,
Jeg vakler, hold meg, å nu ser jeg det,
Det er det samme syn jeg så i natt.
Det store tre som skulle hugges ned.
Kall Daniel hit, min pasje, løp, vær fort,
Nu ser jeg det igjen, det faller, styrter,
Og bare stubben står igjen i gresset.
(Sammensunket.)
Men hva vil denne sinte oxen her?

Daniel (føres inn av pasjen) :

Her er jeg Herre Konge, som du ønsker.

Nebukadnezar:

Å, Daniel forklar meg dette syn.
Hva er det store tre som hugges ned?
Hva vil den røde oxen der som raser?

Daniel:

Fatt mot, besinn deg, konge, hør din dom,
Det er deg selv du ser, du store konge.
Du felles skal som treet i ditt syn,
Du selv er oxen der som raser vilt,
Fordi ditt hovmods vanvidd steg til himlen.
For du har syndet stort mot Herren Gud,
Og elsker høyest kun deg selv og ditt.

En tjener styrter inn:

Å ve, en veldig flamme ut av ovnen,
Slo dine menn ihjel, å ve, å ve.
(Nebukadnezar synker helt sammen.)

Arsakos:

Hva er det som er hendt, fortell oss alt!

Tjeneren:

Vi hadde fyret under ovnen alt,
Og ilden raste som en vill vulkan,
Da førte Arjok jødene til ovnen,
Vi trodde at de skulle jamre, klage,
Men de gikk oppreist, stolte til sin død.
De første tre ble grepet for å kastes
I flammehavets glødende vulkan.
Da lød en veldig røst, og vi ble grepet
Av skrekk og redsel, så vi skjalv og bevet,

Vi visste ikke lenger hvor vi var,
Men kunne ikke røre oss av flekken.
Vi så de tre i flammer, men en fjerde,
En lysende var midt iblant de tre.
Han verget dem, - da lød et veldig brak,
Og flammene slo ut av ovnens åpning
Og drepte dine menn, som sto omkring.
Jeg stod litt lengre borte, og ble reddet.

Nebukadnezar (i sammensunket stilling):

Du traff meg hardt som dolkestikk i hjertet.
Hvem er du store, som jeg ikke kjenner.

Koret:

En Nemesis går mektig gjennom verden,
Hva er vel meningen med dette slag,
Som traff oss hardt som dolkestikk i hjertet.

Nebukadnezar (reiser seg rasende):

Hva sier du, din løgner, er jeg treet?
Skal jeg snart felles? - Er jeg denne oxen?
Din djevel, jeg vil drepe deg, hvor er du
Du skjuler deg, hvor er du, Daniel?
(Nebukadnezar farer vilt omkring uten å se Daniel som står rolig.)
Du skjelver vel for straffen du skal få?
Men jeg skal finne deg og drepe deg
Og trampe deg til støv på jorden.
(Nebukadnezar styrter over ende.)

Koret:

Der falt han tungt, skal vi snart også falle?

(Nebukadnezar vrir seg i ville krampetrekninger.)

Daniel:

Se raseriets vanvidd tar ham helt.
I krampetrekninger han vrir seg vilt.

Nebukadnezar (farer rasende opp):

Hvor er du, Daniel? - Jeg vil drepe deg,
Ja, jeg vil drepe deg og hele verden.

(Daniel står ganske rolig og med korslagte armer.)
(Nebukadnezar farer rasende ut.)

Koret:

Vi lammet står i skrekk og redsel her,
Den store konge raste vilt i vanvidd,
Hvor finner vi vel nu en mektig støtte?

Daniel (løfter hendene):

Vær priset du, som gir oss klare tanker,
Som gir oss styrke, fred og sannhets lys,
Din vei jeg følge vil til evig tid.

(Teppet)

4. scenebillede.

(Efter Nebukadnezars død ble hans sønn, Beltsazar, konge.)

(Kong Beltsazar med sitt hoff i Babylon.)

Beltsazar:

Er alle nu forsynt og vel tilfleds?

Ishtar:

Ja, du er god, Beltsazar, Kongers Konge,
Du gir oss av din rike overflod.

Balkis:

Du var den skjønneste av alle prinser,
Nu er du alle rikers beste konge.

Rodope:

Så varm og lys som solens stråleglans,
Så sterk som herdet jern i våpenstrid.

Beltsazar:

Det var et herlig måltid, dronning Ishtar,
Men nu vi har til gode festens høydepunkt.
Min pasje, hent de kar av sølv og gull,
Vi tok fra templet i Jerusalem.
(Pasjen bøyer seg og iler ut.)
Det er en fryd å herske over verden,
Du Babylon er verdens hovedstad,
Og Jeg er Konge over alle Konger,
Som Solen selv i midten av planeter
Er konge over alle himlens stjerner,
Så hersker jeg med uinnskrenket makt.
Og jødene må også lyde meg.
Et lite folk langt borte i provinsen
Lot bygge for sin gud et lite tempel,
En liten folkegud blant mange andre,
Og påstod frekt at han var verdens skaper.
Og at det lille folk var særlig utvalgt,
Nu vil vi lære dem beskjedenhet,
At deres gud, hva var det nu han het?

Ishtar:

Hans navn er Jave, men det er så hellig,
At jødene har ikke lov å si det,
De sier bare Herren Gud, og mener
At han skal være hele verdens skaper.
Nu kan den store guden deres hente
De hellige klenodier tilbake
Fra Babylon til lille Jødeland,
Til templet som kong Salomo har bygget,
Som våre krigere har lagt i grus.
Nu får de se hvor mektig Jave er.
(Tjenerne bærer inn gullskåler etc.)

Balkis:

Og vi vil bruke deres tempelkar
Til drikkeskåler for vår store konge.

Rodope:

Det har de hovne, griske jøder godt av,
Nu håner vi det helligste de har.

Ishtar (Svinger overmodig en gullskål):

Sånn stod vel jøders høye prester der
I templet i Jerusalem og bad
Til en usynlig gud, den lille Jave.

Beltsazar:

Haha, du traff det godt, min kjære dronning!
Fortell til hele folket hva vi gjør,
Så jødene forstår at de er her
I Babylon, hvor Solens Sønner hersker,
Og at det sømmer seg for dem å tilbe
Beltsazar, meg, den øverste av alle.
(Det mørkner, rødt lys.)
Men se hva er det der som flammer, lyser,
En hånd, en finger, se, hva kan det være?

Balkis:

Du drømmer konge, det er ingenting,
Å jo, nu ser jeg det, det brenner, lyser,
Med store flammer skriver det på veggen,
Hva er det Herre Konge, se, du skjelver,
Å, vi er dødsens, jeg vil ikke dø,
Beltsazar, frels oss du fra undergang,
Min store konge, du må redde oss.

Beltsazar:

Hent stjernetyderne min pasje, fort.
(Pasjen iler ut.)
Å hvorfor skulle dette hende nu,
Jeg føler hele verden gå til grunne,
Og nu vi hadde det så herlig godt,
Og midt i festen hvor vi frydet oss.
(Pasjen fører stjernetyderne inn.)
(Stjernetyderne begynner å hilse, men avbrytes.)

Beltsazar:

Se der, hva er det, les det fort og tyd!
Vi skjelver her i redsel, si, hva er det?

4. stjernetyder:

Jeg skjønner ingenting, det er så vilt,
Jeg kjenner alle stjernene på himlen,
Og følger solen og planeters bane,
Men disse flammer gjør meg helt forvirret.

5. stjernetyder:

Det er urolig, jeg kan ikke se,
Bokstaver må stå stille, jevnt på rad,
Jeg blir så redd, det varsler noe ondt.

6. stjernetyder:

Det er et fremmed sprog, jeg ikke kan,
Jeg regnes ellers for å være lærd,
Men dette gjør meg bare redd og gal.

Beltsazar:

En stor belønning, sølv og gulldukater,
Til den som tyder flammeskriften straks.

Stjernetyderne:

Vi skjønner ingenting; vi kan ei svare.
(Stjernetyderne trekker seg ut.)

Beltsazar:

Da er det ute med oss alle sammen,
Skal jeg da lide samme skjebne som
Min far, og styrtes ned i vanvidds redsel?

Ishtar;

Fat mot, Beltsazar, store Kongers Konge,
Jeg vet et råd. Vi henter Daniel,
Han tydet alle drømmer for din far,
Han taler med sin Gud ved natt og dag,
Han skuer alt som var og er og kommer,
Han er en jøde, men vi kan vel bruke
Hans spådom bare nu i denne nød?
Vi sier ikke at vi nettopp hånet
Hans Gud, det var jo bare ment som spøk.
La Daniel komme, han vil lese skriften,
Kan hende spår han lykke for oss alle.

Beltsazar:

Å, skal vi aldri komme over dette!
Det lammer meg og nagler meg til stedet!
Jeg kunne ikke flykte om jeg ville.
Ja, hent ham da, min pasje, skynd deg, løp.

(Pasjen skal til å ile ut. I det samme kommer Daniel inn.)

Daniel:

Din pasje trenger ikke hente meg,
Jeg kommer til deg, kalt av Herren Gud.

Beltsazar:

Se der, hva er det, skynd deg, les og tyd!
En stor belønning skal du få, men skynd deg.
Jeg gir deg sølv og gull og purpurkappe.

Daniel:

Behold din store gave for deg selv,
Jeg tyder ikke skriften for belønning,
Som gave vil jeg tyde den for deg.

Din far Nebukadnezar styrte riket
Og fulgte lenge Herrens sannhetsbud
Men så hans hovmot vokste himmelhøyt.
Da falt han dypt fra maktens høye tinder
Og mistet sin forstand i raseri,
Som en avsindig okse fór han ut.
Men for sin død han fant seg selv igjen,
Og angret alt han hadde gjort av urett.
Men du Beltsazar, du har intet lært,
Du turer frem i ødselt fråtseri
Og håner templet i Jerusalem
Som Salomo har bygget for vår Gud.
Og derfor er din undergang nu nær.
Se flammeskriften vokser, lyser større!

Koret:

Se flammeskriften vokser, lyser større!

Beltsazar:

Å ve, jeg tåler ikke mer, jeg dør!
(Beltsazar synker i kne.)

Daniel:

Ja, MENE MENE TEKEL UFARSIN
Med flammeskrift står skrevet der på veggen,
Du tellet, veiet er og funnet for lett.
I denne stund står perserkongen alt
I Babylon, og perserhæren seirer
For dine krigere er ganske drukne.
Snart er de her, og døden venter deg,
Og alle dere her skal dø i dag.

(Trommehvirvler i det fjerne.)

Beltsazar:

Hva er det, hør, de kommer, hjelp, min hær!
Å, vi må flykte, hjelp meg, jeg er lammet!
Jeg kan ei røre meg av flekken, hjelp!

(Trommehvirvler nærmere.)

Ishtar:

Vi kan ei hjelpe deg, det er for sent!
Vi lammet er og naglet fast til stedet!
Vår undergang og redselsdød er nær!
(Trommehvirvler like ved.)
(Alle unntagen Daniel kaster seg skrekkslagne ned.)

Daniel:

Ja, skriften varsler undergang for dere
Og undergang for hele Babylon.
Men denne flammeskrift har større mening:
Et MENE MENE TEKEL UFARSIN
Med flammeskrift står skrevet over verden.
For alt det gamle, onde faller snart
I undergangs fordervelse og død.

Koret:

For alt det gamle, onde faller snart
I undergangs fordervelse og død.
(Nesten helt mørkt med et flammeskjær.)

Daniel:

Men midt i undergangens mørke redsel
Gud Herren sende vil sin sønn til jorden
Og Frelseren Messias fødes blant oss.
Det nye fredens rike kommer da,
Og lyset skinner til oss midt i mørket.
(Det lysner langsomt mens Daniel står med hendene løftet, og alle de andre ligger sammensunket.)

(Teppet.)

Førsteutgave:

Mennesket, Bergen, 1961/3

gjeldende versjon: 02.06.2010

www.joergensmit.org er webbadressen til material av og om Jørgen Smit.
Biografisk material, utgivelser, foredrag, arbeidsplasser o.s.v. utgitt av Rembert Biemond

